

steder, og jeg tror nok, at der er enkelte af de den Gang vedtagne, som ikke ere udførte endnu. Der er enkelte Steder, hvor der ikke kan sælges, f. Ex. Ringsted, men saa er der ogsaa nævnt Standerborg Station, og det er omtalt, som om Grundeierne ikke vilde sælge der til nogenlunde passende Priser. Jeg kjender en lille Smule til Forholdene derovre, og jeg skal tillade mig at forklare, hvorledes det hænger sammen. I Marts 1886 skete der Henvendelser til vedkommende Lodsseiere med Forespørgsel om, hvorvidt de vare villige til at afstaa Grundstykker til Standerborgs Stations Udvidelse, og efter at de nødvendige Afpælinger og Opmaalinger vare foretagne, var Overbaneingeniør Fredericia til Stede og tog et bestemt Løfte af disse Lodsseiere om, at de vilde gaa ind paa at sælge for den da bestemte Pris og staa ved deres Tilbud et Aar. Det gjorde de, det gif de ind paa, men i Løbet af dette Aar blev der ikke Noget vedtaget. Jeg tror nok, Forslaget har været paa et Tilægsbevillingsforslag, saavidt jeg husker, var det paa det, der fremkom for at skaffe Arbejde i Vintertiden. Det førte imidlertid ikke til Noget, Forslaget blev ikke vedtaget, og der skete da atter Henvendelse til de samme Lodsseiere om at staa ved deres Tilbud et Aar endnu. De to af dem gif ind paa det, og jeg tror, at det er dem, der have de betydeligste Arealer, hvorefter de andre to — der var nemlig 4, hos hvem man attraaede Jord — forlangte en lille Forhøielse for at staa ved deres Ord et Aar endnu. Imidlertid blev jo Sagen om Udvidelse af Standerborg Station vedtaget paa Finantslovsforslaget i Fjor. Og vi mente nu Alle, at den Sag var ordnet; det var afgjort, at dette Arbejde vilde blive sat i Gang. Men i Slutningen af Juni Maaned skete der atter Henvendelse til de samme Lodsseiere om, hvorvidt de ikke skulde være tilbøielige til at gjøre et betydeligt Afslag i Prisen, thi ellers kunde Jernbanebestyrelsen ikke gaa ind paa det. Nu maa det erindres, at disse Folk er der ikke blevet budt en eneste Dre for deres Jord, men selv om de maaske skulde være tilbøielige til et lille Afslag i Prisen, saa skal det dog ogsaa erindres, at Overbaneingeniøren, som har forhandlet med dem fra først af, har lovet at ville indstille det givne Tilbud til Approbation. Disse Folk mene nu, at naar der ikke har været budt dem en eneste Dre, og naar det har været lovet dem, at de skulde faae deres Tilbud indstillede til Approbation, kunne de ikke saaledes uden videre gaa hen og slaa betydelig af i Pris, tilmed da det er Arealer, som ligge saa at sige ved en Bystation,

af den Slags, man pleier at kalde Byggegrunde eller Villagrunde, og som undertiden kunne være meget søgte. Men den sidste Mand, der var færdig for at forhandle med dem, havde paa en Maade ladet dem vide, at deres Fordringer vare altfor store, saa at der slet ikke kunde være Tale om dem; naar Alt kom til Alt, var Grunden ikke stort mere værd end en 6—700 Kr. pr. Td. Land. Det er imidlertid Noget, der ikke kan passe paa saadanne Grunde, som de ere. Nu er det jo saa, at Stationen i meget høj Grad trænger til Udvidelse. Oprindelig var den jo ikke bygget til at være Endestation for Standerborg—Herningbanen; men med de nødvendige Togrudsninger, der skulde finde Sted, for at denne Jernbane kan have Forbindelse baade nordpaa og sydpaa, er det en Selvfølge, at Tog maa mødes og standse der, og der kræves Plads, for at der ikke skal ske Forfinkelser. Jeg kan tilføie, at Plads ogsaa er nødvendig, for at der ikke skal ske store Ulykker. For et Par Aars Tid siden var der en Mand endogaa En af Jernbanepersonalet, som, da han vilde løbe over Skinnerne, kom ind imellem et Par Tog og blev klemt, saa han døde kort Tid efter. Men skulde der finde en lille Smule Uagtsomhed Sted, er det netop saa, at Dødsfaldene for, at der let kunde ske en Ulykke der paa Standerborg Station, ere til Stede paa Grund af de mange Togrudsninger, som der finde Sted. Det er altsaa, som ogsaa Thinget tidligere har erkjendt, da det har haft dette Arbejde til Behandling, nødvendigt, at det bliver udført, og jeg synes det kunde være rart, hvis det kunde blive udført jo før jo heller, tilmed da det jo er et Arbejde, der i Vintertiden kunde give Bøjskæftigelse til mange ledige Hænder. Af den Grund var det da ogsaa bedst at faae Sagen afgjort hurtigst muligt. Jeg er næsten tilbøielig til at tro, at hvis den ærede Minister eller Banebestyrelsen vilde sende en Mand over til dem med en virkelig Fuldmagt til at give et antageligt Bud, ere de i Stand til at ordne det ad Frivillighedens Vej.

Dette Lovforslag henviser jo til, at Forordning af 5te Marts 1845 skulde tages i Brug ved en saadan Veilighed, hvor der kræves Udvidelse, ikke alene til nye Anlæg. Der er jo imidlertid noget Gaet ved denne gamle Forordning. Den er bleven til under andre Forsatningsforhold end dem, vi kjende nu, og for mig er der noget Støvende i at læse den, da den begynder omtrent saaledes: „Efter at have indhentet Betænkning fra begge vore Provindsstænder, befaler Hs. Maj. Kongen som følger.“ Efter de For-